

Vogel van papier

Driemaandelijks tijdschrift
Jaargang 8, Nummer 1
Januari-februari-maart 2002
Afgiftekantoor: 8560 Wevelgem 1

België-Belgique
P.B.
8560 Wevelgem 1
3/5721

Aan:

V.u.: E. Debrouwere
Olmenlaan 30
8560 Moorsele

IN DIT NUMMER:

Uit de brieven van Inge	2
De eerste twee maand van 2002	8
Een dringend verzoek: pakjes, pakjes en nog eens pakjes	10
Twee brochures over de projecten	10
Agnes en Noel : reisverslag	11
Praktische informatie	12



Uit De Brieven Van Inge (I)

WEL EN WEE

Uit de Brieven van Inge sinds 6 december 2001

6 december 2001

In de consultatie gaat er geen week meer voorbij dat er een nieuw kind met een handicap komt. Eergisteren, dinsdag zelfs twee : een meisje van vier jaar met matig mentale handicap, en een jongentje van vijf dat helemaal niet spreekt en mij aan autisme deed denken... Aan de ene kant ben ik blij dat de mensen blijkbaar de stap durven zetten en vooral het vertrouwen hebben in ons om te komen... Maar aan de andere kant ben ik ook bang dat alles boven ons hoofd zou kunnen groeien... Wie had dat kunnen denken : voor het moment hebben we 24 kinderen, jongeren en jongvolwassenen met mentale handicap, tussen de elf maanden en 25 jaar op een of andere manier onder ons hoede en hoogst waarschijnlijk zullen er nog wel meer volgen... We zulle proberen kalm en vastberaden en wijs elke situatie aan te pakken. En, ik sta er hier niet alleen voor,;we werken goed in equipe.

11 december 2001

Gisteren hebben we de kerstboom versierd, die ik eergisteren met Sarah en Lieneke ben gaan kopen. Moeder Olga zorgde intussen voor Eliseke. Deze keer kan ze me niet zoveel meer helpen met de gastjes want ze sukkelde een beetje met haar gezondheid, maar ze doet toch nog veel hoor. Nu, gewoon voor de compagnie belt Sarah haar bijna iedere avond op om te vragen of ze niet mee avondeten komen eten, en meestal zijn ze er rap bij, en zo heb ik toch gezelschap en passeert de avond rap in alles regelen en in orde zetten: u moet weten. Nu Saulo met de muziekgroep Jayac voor veertien dagen naar Spanje is, komt alles op mijn schouders alleen terecht...maar kom...het einde is in zicht. Gisteren dus de kerstboom versierd, en het is goed gelukt... Bij het versieren zijn er "maar" vier kerstballen gesneuveld... Eliseke spande wel de kroon met drie kapotte ballen en onze kerststal, die we naar mooie gewoonte in de schoorsteen gemaakt hebben met mos en lampkes en ertussen kleine gipsen en

houten huizekes en wollen schaaapjes en lama's en kleien herders en een gebreide Maria en Jozef... : het is mooi maar ondertussen ook mooi en niet breekbaar speelgoed, vooral voor Eliseke... zodat de kerststal er constant anders uit ziet dan tevoren... Maar goed, ik was blij met het resultaat. Nu kan Sarah beginnen met haar werkjes te maken rond kerstmis.

Verder begint men hier toch ook al goed de kerstsfeer te voelen, al is het dan wel heel anders dan in België : het is en blijft hier nog altijd heel warm, alhoewel het toch nu en dan al een beetje regent. De mensen hebben toch al hunnen maïs kunnen zaaien. Hoop en al is het nog een twee weken werken, met de nodige onderbrekingen voor kerstprogramma's en dan begint de kerstweek.

Wij in Taponi zelf zullen niet echt vakantie nemen. Op 26 december mag-moet iedereen binnen zijn eigen project orde op zaken stellen, grote kuis houden als dat nodig is. Wij in de consultatie zullen met ons tweetjes, Felicitia en ik, de inventaris van de volksapotheek opmaken en de medicatie een prijsetiketje geven en ordenen volgens een goed schema. Want die apotheek, al is het nog niet helemaal rond, begint er toch wel op te trekken hoor. Ze heeft nog wat administratieve orde nodig. Op 27 december hebben we dan een grote algemene jaarlijkse vergadering van Taponi met de directie van de v.z.w. waar ieder subproject zijn jaarverslag (activiteiten en financies) naar voor brengt en ook een planning opmaakt voor het volgend jaar. Dat is meestal een goede en heel intensieve vergadering. En op 28 december hebben we eerst een atelier, voorbereid door Gerardo en Yvonne die voor drie maanden in Peru waren, rond het denken, doen en laten van ATD en Taponi internationaal. En daarna is het eindelijk feest met het personeelskerstfeestje van onszelf waar we met gans de familie naartoe gaan en elke familie iets meedoet om te eten (ik heb twee schotels vislasagne, met die goeie vissaus van papa, beloofd als voorgerechtje, want we zullen wel met zo'n 50 man zijn in totaal) en iedere familie bereidt ook nog een of ander nummertje voor zodat alles een mooi geheel wordt....



Uit De Brieven Van Inge (2)

En op kerstmis zelf komen naar aloude gewoonte, nu ja, een gewoonte van een viertal jaren toch al, ons petekinderen met familie om kerstmis te vieren. We zullen weer een soort van spelprogrammaatje in mekaar steken, want dat was vorig jaar zo'n groot succes en de kinderen vroegen of we dat nog eens zouden doen... Ik ga konijn klaarmaken, op zijn vlaams met pruimen en al (Saulo gaat er zes slachten) met kroketjes en appelmoes en peerkes met veenbeskes en als entree de klassieke kippesoep van hier en voor dessert een grote kerstbuche... Weten jullie dat we ondertussen 14 petekinderen hebben, waarvan er twee in België wonen, eentje in Chili en een ander in het uiterste zuiden van Ecuador... Als cadeau krijgen ze allemaal een mooi leesboek van ons tesamen met de klassieke zak snoep, ook voor de broertjes en zusjes... : We mogen weer zo'n 70 zakjes snoep klaarmaken : een feestactiviteit voor Sarah en Lieneke natuurlijk want dan gieten we het kinderbadje vol koekskes en op het salontafelke staat het vol zakken met chocolaatjes en lekker snoep... Zo zien jullie : Kkerstmis wordt hier op zijn eigen manier gevierd, en in het begin kon ik het zo niet smaken, maar nu, als je er het mooie uithaalt en alles toch nog een beetje zin probeert te geven, kan het toch wel iets heel moois worden. De andere dagen rond kerstmis zal ik veel moeten werken aan verslagen, berekeningen, plannings... We sluiten dus wel de consultatie om zo toch eens enkele dagen goed na te denken over het hoe en wat en waarom van al ons activiteiten... Hopelijk zal het deugd doen, en ik denk het wel want binnen Taporí zijn er dit jaar toch geen noemenswaardige problemen geweest

Dus, het wordt niet echt een vakantie, maar wel een tijd om alles weer op een rijtje te zetten en te ordenen, dus toch ook wel iets anders..

23 december 2001

Die zes konijnen zijn voor de 10 volwassenen en 12 kinderen en voor onszelf, in totaal dus 25 mensen van klein tot groot, voor op kerstmis... Het zal toch wel genoeg zijn he, en er zal nog over zijn zodat ze kunnen meedoen naar huis. Ik zal er nog 200 kroketjes bij

maken en appelmoes en peerkes met myrtilles voor de liefhebbers en ervoor een goeie typische kippebouillonsoep en erachter nog een goed stuk kerstbuche. En over die zakkes snoep : het kan zijn dat we getwijfeld hebben over hoeveel zakkes we gingen klaarmaken, want altijd kwamen er maar mensen bij aan wie we iets wilden geven... Al bij al is Saulo vorige zaterdag met Lieneke op karakellen- en koekskes- en chocoladejacht gegaan en hebben we zondag zakkes klaargemaakt, 86 in totaal en het moet maar genoeg zijn... : op is op, zeggen ze bij ons... Daarbij heb ik gisteravond nog 16 cadeautjes ingepakt waarvan de meeste leesboeken waren voor ons dichtste petekinderen...

Donderdagnamiddag hadden we, Alicia en ik, dan vergadering over de nieuwe lonen voor de mensen van Taporí... , want met een inflatie van ongeveer 25 procent in 2001 en een voorspelde inflatie van 16 procent voor 2002, moet je wel aan loonaanpassingen denken... We hebben er wel heel goed over nagedacht en alle lonen opgetrokken maar in verschillende schalen : we hebben eerst aan de laagste lonen gedacht, en ook aan wie eigenlijk wat te weinig betaald werd, en daarna aan wie een hoog loon ontving. We wilden kost wat kost beletten dat het verschil tussen de hoogste en laagste lonen groter zou worden. We hielden ook rekening met wie al langer in Taporí werkt en wie binnen zijn project gezorgd heeft voor een grotere autofinanciering... En ik denk dat we tot een aanvaardbaar en rechtvaardig resultaat gekomen zijn... maar voor 2002 alleen inzake lonen een meer van ongeveer 5.000 usd op jaarbasis... Nu, wat al helemaal duidelijk is, is dat die 5.000 usd niet van België zullen komen Elk project zal moeten trachten wat meer binnen te halen op zijn eigen terrein... Of we moeten toch verder denken aan het uitwerken van een economisch renderend totaalproject... Dat wordt dus ook een belangrijk punt op de vergadering van donderdag.

De consultatie zal in alle geval wat opslaan, zonder daarom een aanslag te plegen op de portemonne van wie komt. We gaan van 0.60 usd, naar 0.80 usd. Met een gemiddelde van 3.000 per jaar geeft dat 600 usd meer. Zo zal iedereen inventief moeten zijn en meehel-

Uit De Brieven Van Inge (3)

pen zodat alles kan blijven voortdraaien... In die meerkost aan lonen zit ook al het loon voor een kinesist, die we tot nu toe nog niet hebben en ook voor een droomproject rond een leerkracht, gespecialiseerd in de begeleiding van gehandicapte kinderen en kinderen met serieuze leerproblemen, om die kinderen bij hun integratie in het gewone onderwijs bij te staan, zowel in het kinderdagverblijf van de v.z.w. waar tot nu toe al vier kinderen met een handicap zijn geïntegreerd, en in één van de scholen van Pomasqui die bereid zou gevonden worden om mee te werken aan dat project... Je ziet het, we zitten niet stil, maar het zijn de mensen en vooral de kinderen zelf die ons op drijfkracht houden... We kunnen gewoon niet anders... En op die manier werken we toch wel op een voorbeeldmanier voor het hele land wat begeleiding van gehandicapten betreft... en wel naar de meest nieuwe richtlijnen van inclusie en integratie... (een beetje boffen met onszelf mag ook wel eens he..., en het is niet alleen met mezelf hoor, maar met de hele groep gedreven en begaafde mensen die erachter staat...).

20 januari 2002

eindelijk een secondeke tijd om iets op "papier" te zetten...

Agnes en Noel zijn dus goed toegekomen, weliswaar anderhalf uur te laat en met een andere vlucht, maar met een beetje wachten op de luchthaven was het opgelost. Ze hadden hun vliegtuig in Miami gemist want teveel controleposten binnen hun anderhalf uur overstaptijd... Gelukkig was er dezelfde dag nog een vliegtuig naar Quito. We kwamen hier om 23.30 uur terug thuis en we hebben de valiezen nog zoveel mogelijk uitgeladen... : allemaal verrassingen, zoveel dingen. We waren allemaal zo content.

Alles zit nu zo ongeveer op zijn plaats. Vandaag zijn we naar het oude Quito geweest, ... weer vol indrukken en vooral veel geproefd en geroken aan kruiden : Zowel Agnes en Noël als ik hebben weer veel bijgeleerd. Dan zijn we om 14.00 gaan middagen in een eenvoudig en populair en gezond visrestaurantje en het heeft ons allemaal ge-

smaakt. Toen we thuis waren zijn we naar moeder Olga gegaan waar we thee kregen van "cedron" en zij gaven haar een dozeke pralientjes uit Moorsele. Ook weer de toer gedaan van gans den hof, met kruiden en planten en kippen inclusief en ondertussen ook onze vroegere, ondertussen helemaal bouwvallige en helemaal niet verzorgde woonst getoond. Noël was in de wolken over zoveel kruiden en gebruiken... Terug thuis nog een slaatje gemaakt en wat kaas en brood gegeten..., nog wat huishoudelijke taken gedaan, ... maar ondertussen voelde ik me ziek worden : een keelontsteking die nu wel onder controle is ondanks het feit dat ik me wel nog wat slap voel... Dan om 20.30 nog geklop op de deur : een kindje van een jaar of tien dat wenend vroeg of ik naar haar moeder kon gaan kijken omdat ze aan het doodgaan was... : Vlug liep Agnes ook mee. Het ging echter om een nerveuze crisis, met wat alcohol erbij door een feest twee straten verder van ons en een ruzie tussen echtgenoten... Ik liet die madam braken met een beetje water vermengd met rauw eiwit en met succes. Na een babbel en controle konden we hen weer gerust achterlaten... : voor Agnes de eerste kennismaking met de gewone realiteit van hier : de huisjes, de wanorde, de sociale en familiale problematiek... Vanmorgen zei ze dat ze niet zo goed geslapen had van de indrukken...

5 februari 2002

Plezant bij het bezoek van Agnes en Noël was dat ik zelf nieuwe dingen leerde kennen, die ook nog de moeite waard zijn... En zo was het ook zaterdag... : We wilden hen nog wat van de subtropische kant van Ecuador laten zien, en zijn afgezakt naar een kant die we zelf nog niet kenden en het was een ongehooflijke verrassing, ook voor ons en de gastjes : Op twee uur ten noordoosten van Quito, voorbij Calacali begint een lange afdaling met heel mooie temperatuur en natuurafwisselingen : van helemaal schraal en bij droge hitte, naar echt subtropisch klimaat met totaal andere vegetatie : bananenbomen, orchideeën, vlinders, veel bomen met bloemen, mooie riviertjes en veel watervallen. We hebben er een wandeling gemaakt om niet vlug te vergeten... : zo'n tien kilometer langs mooie paadjes..., in alle geval wanneer het niet regent... :



Uit De Brieven Van Inge (4))

en wat kunt ge anders verwachten in een subtropisch gebied dan een grote plensbui... : maar het was zalig, warme regen. Eliseke zat in het rugzakje bij mij en genoot om te meest. Sarah en Lieneke hadden grote bananenbladen vast als paraplu, en we hebben gezongen dat de stukken ervan afsprongen... Ewel, ik heb er zo'n deugd van gehad. Bij terugkeer in het dorpje, Mindo genaamd, aten we nog een goeie groentesoep of een spaghetti en tegen 20.00 uur waren we thuis... Voor Lichtmis had ik nog pannenkoeken beloofd en we hebben ze nog gebakken ook...

Het is en blijft toch ongelooflijk hoeveel gezichten en kanten Ecuador heeft, en dat eigenlijk allemaal op een boogschuit van elkaar En dat het toch nog zo'n land vol miserie is.....!!!!

En we hebben vorige week ook gewerkt: er blijft hier een zware griep epidemie hangen en ook ik wist ervan..., maar we zijn sterk en met wat zweten en citroenwater kwam ik er weer door. Het zijn altijd de teerste vogelkes die er meest van weten en zo is Stalin, zoontje van Marguarita, die nu bijna twee jaar is, met een zware longontsteking in het ziekenhuis beland. Ook Bryan, dat mongooltje met een waterhoofdje dat nu een jaar en twee maanden is, was er vrijdag heel erg aan toe. Ik vrees voor het ergste, want de mama belde me nog de vrijdagavond op dat ze het kindje toch niet opgenomen hadden in het ziekenhuis waar ik hem na grondige afspraken met de mama naartoe gestuurd had, en dat ze terug thuis was met hem... En de telefoonlijn brak af... Verder weet ik nu niets meer en ben ongerust en een beetje bang. Nu, we deden en doen in alle geval al wat we kunnen, maar het is en blijft zo erg als een kindje dood gaat. Hier vrees ik toch wel voor... Op zulke momenten voel ik me zo klein en telkens weer moet ik denken aan hoeveel tijd en energie we toch steken in pietluttige probleempkes of ruzietjes, waar gans onze dag van overhoop ligt... terwijl de echte dingen van het leven ons veelal voorbij gaan... Vragen naar de zin van..., waarom zoveel miserie en afzien.... waarom.. en er geen antwoord op vinden... Ik steek dan weer een kaarske aan...,

misschien een gemakkelijke uitweg,... maar toch een geruststelling en sterkte... Ik vertel jullie nog wel hoe het verder verloopt met Bryan, maar ik vrees echt voor het ergste..., of voor wat voor ons toch het ergste lijkt...

23 februari 2002

Hier was het een hachelijke en verwarde week op alle gebied : thuis weliswaar alles goed, maar er waren weer twee dagen staking, woensdag en donderdag... dus geen school en geen kinderdagverblijf, maar ik moest wel gaan werken... dus maar zoeken voor goeie opvang voor de gastjes... En morgen, zaterdag, is er ter vervanging en inhaling voor de staking dan toch weer school... en wij moeten dan niet werken en ook er is geen kinderdagverblijf... De wereld staat weer maar ne keer op zijn kop, en we zullen ons maar weer ne keer aanpassen : naar Ecuador komen is toch goed om te leren flexibel te zijn hoor...

25 februari 2002

Het weekend afgesloten met zojuist een telefoon van de mama van Bryan, dat mongooltje met zijn waterhoofdje waarvan jullie nog een foto opstuurden voor de mama en die ik copieerde en opstuurde naar Sint-Vincentiusziekenhuis als bedanking...en ook het kaartje voor tante Mie is onderweg..., dat vanmiddag om vier uur doodgegaan is : Hij was sinds een maand helemaal achteruit aan het gaan en donderdag woog hij nog 3750 gram, voor een jaar en twee maanden oud... Het was echt verschrikkelijk... om aan te zien, en om mee verder te leven... Morgen komt de mama naar ons en is er 's namiddags de begrafenis... Weer komen al die vragen op : waarom, waarom, waarom...
Voila, we zijn weer klaar voor een week vol belevenissen, de een nog diepgaander dan de andere... Zo blijft het leven toch ongelooflijk boeiend en is het nooit vervelend of saai... We zullen toch zeker wel genoeg diepgang gehad hebben he... Het is misschien toch wel goed om al de mailkes bij te houden, om als ik ooit eens op pensioen ben, zou dat ooit eens waar zijn, mijn memoires te schrijven... Ik heb deze week het boek van Willem Vermandere uitgelezen : de moeite waard, goed ontspannend en met toch verdorie veel waarheid,

Uit De Brieven Van Inge (5)

en hier en daar ook wel een gelijkenis in...

28 februari 2002

En dan nog over Tapori... die bij al dat werk over andere zogezegd belangrijke dingen, nog vergeten zou geraken... : Ja hoor, het meeste van mijn tijd steek ik nog daar in hoor... en het blijft mijn liefste werk en voor het moment ook een beetje mijn vluchthuis en innerlijke, stille trots, want we werken goed en vastberaden verder, zonder noemenswaardige problemen tot wanneer, dat weet ik niet., maar ik zal hout vasthouden. Het zal het beste zijn altijd maar relativieren en zelf altijd voort mijn best te doen... We hebben toch niet alles in handen.. en kunnen alleen maar doen wat we zelf willen en kunnen doen... Als anderen het daarna verprutsen, dan is het jammer, maar is het ons schuld niet meer... Zo draait de wereld al gans de geschiedenis, denk ik...., nu ne keer goed, dan weer minder goed, of zelfs heel slecht... Ik vind de uitspraak van "uit de geschiedenis kunnen we leren" toch maar heel relatief... : "kunnen" wel..., maar "willen", dat is iets anders... We zijn en blijven toch maar mensen... Nu, we waren bezig over Tapori. Zoals ik al schreef, is Bryan Chavez, dat mongooltje met waterhoofdje door hersenvliesontsteking zondagmiddag gestorven in een kerk, waar zijn moeder aan het bidden was voor zijn gezondheid of vragend of hij toch niet beter "een engel zou zijn in de hemel"... Donderdag was de mama er nog mee naar de consultatie gekomen... Hij had bronchitis en wilde helemaal niets meer eten en bleef almaar vermageren : hij woog nog 3.5 kilo voor 1 jaar en twee maanden. Zo uitgehongerd heb ik nog nooit een kindje gezien. Het was echt vreselijk. Je zag er bijna door... In het ziekenhuis wilde niemand nog iets doen..., misschien wel juist rationeel gedacht... maar toch hard om te moeten zeggen... maar misschien toch wel best ook... Wie weet het allemaal... Nu, hij is dus gestorven en al begraven en gisteren is nog de mama samen met haar man gekomen. En ik heb hen het huwelijkscadeau dat wij gekregen hadden van Els Vermandere, die toen juist haar eerste kindje, Runeke, verloren was, , aan hen gegeven. Het was een tekening die Els zelf gemaakt had, als een beeld

dat ze had van haar kind nu : een engel die muziek speelt en die als een boodschap stuurt naar ons : mooi op mooi papier en heel zinvol... Dus, dat past nu beter bij hen dan hier bij ons in huis, en ze waren er echt van aangedaan en misschien kan het een troost en ook een teken van samengaan en medeleven zijn...

18 maart 2002

In Tapori hadden we vorige week nog een goede personeelsvergadering waar we vooral over de coördinatieoverdracht spraken...

Het werd als hoofdpunt op de agenda geplaatst. Alicia en ik stelden een lijst op met alles wat coördinatie eigenlijk inhoudt en we kwamen tot een zevental puntjes. Deze puntjes werden na een bijkomende evaluatie één voor één overlopen en we deden aan een mogelijke taakverdeling. Het mooie van alles was, dat in rust en vrede en met realiteitszin en respect alles bespreekbaar was, en dat iedereen wel zijn steentje wil bijdragen. Het jammere is wel dat er steeds nog veel op mijn schouders blijft rusten, en ik zou echt zo graag hebben dat het werk en de verantwoordelijkheid voor mij verminderen... Nu, in alle geval waren alle mensen bereid mee te werken, zonder daarom tot een overdreven opdeling en opsplitsing van alles te komen, en wat me vooral deugd deed, was hun antwoord op mijn vraag (nadat we ook zo objectief mogelijk uitleg gegeven hadden over wat gaande is in de v.z.w.) wat zij zouden doen als ook de geldkraan vanuit België zou dichtgedraaid worden. "We zijn al te sterk met Tapori en vooral met de mensen, families en kinderen verbonden om alles zomaar teloor te laten gaan... Van nu voort moeten we ernstiger werk maken om ook hier of elders zelf financiering te zoeken en het procent autofinanciering omhoog te krijgen". En de daad werd bij het woord gevoegd, want Luz en Ximena kwamen me enkele adressen vragen waar ze mogelijks geld kunnen krijgen voor bepaalde projectonderdelen... : we zullen zien op het eind van het jaar hoever we in het echt geraken. En Gerardo zei ook nog : "Het grote verschil tussen Tapori en de rest van de v.z.w. is dat we in Tapori ook echt werk



Uit De Brieven Van Inge (Slot)

gemaakt hebben van bewustwording, we hebben een basisdenken, een filosofie waarop we ons denken en handelen baseren. Gezien dat een deel van ons dagelijks doen en laten geworden is, kan het allemaal niet meer zomaar verloren gaan..." En hij heeft inderdaad wel een beetje gelijk want we zijn bijna allemaal al goed in Taporì ingegroeid... Dus, het deed deugd en gaf vertrouwen in de toekomst... Vandaar dat ik al schreef in de vorige mail, dat we toch al een en ander bereikt hebben he, allemaal tesamen... Nu, ik weet wel dat ik beter met beide voeten op de grond blijf staan, want je weet maar nooit, maar in alle geval staat ons personeel veel steviger in zijn schoenen wat overtuiging en motivatie betreft... en zien ze het niet alleen maar als "gewoon een werk..."

16 april 2002

En dan nog over Pomasqui : vorige week een goede, drukke werkweek gehad, en met goed nieuws dat iedereen in Taporì blij maakte. Ik weet niet of ik het ooit vertelde, maar door heel toevallig een affiche te zien in Quito en er de gegevens van op te schrijven en het te vertellen in de personeelsvergadering hebben de kinderen van de bibliotheek in Pomasqui tijdens de zomervakantie meegedaan aan een wedstrijd die uitging van een Duitse organisatie "Brot für die Welt" Ik had de administratieve gegevens opgevraagd en ze hadden vanuit Duitsland per mail een positief antwoord gegeven dat we mochten deelnemen. De bedoeling was dat "een groep kinderen", om het even waarom ze een groep waren, een collage zou maken met als thema "neem je eigen leven in je eigen handen" (zie je wel, het gaat weer over globalisatie en over onafhankelijkheid...)... En dat hebben ze dus gedaan, samen met Carmita, die van de bedankingskadertjes, en Gerardo, die van het straattoneel en van de bedanking naar jullie toe, hadden ze er echt iets heel moois van gemaakt : onderaan een zwarte gedoemde wereld met naar boven toe alles wat met natuur te maken heeft en vele kindergezichtjes, kleine fotootjes van alle kinderen, en veel kleuren en veel verschillende materialen... In september gaven ze me de tekening en met veel oefening en geregeld kreeg ik, samen met Ines, want ze heeft geholpen om alles keurig in een omslag te krij-

gen, de collage mooi opgestuurd, via de Belgische ambassade... Maar vanaf september... tot vorige dinsdag hoorden we niets... Eerlijk gezegd, ik was het al vergeten... We kregen ook geen berichtje dat ze ons werk, of liever het werk van de kinderen, ontvangen hadden... Maar dinsdag kregen we op het onverwachts een grote bruine enveloppe... met het nieuws dat ze de eerste prijs gewonnen hadden... goed voor 230 usd... Ik heb kopies genomen van de brief samen met de copie van de collage... en die uitgehangen aan het uithangbord en aan de deur van de bibliotheek... En je had de vreugdekreten moeten horen en omhelzingen moeten zien... Blijdschap overal... en wat vooral voelbaar en hoorbaar was was het volgende : "Dat ze ons, zonder ons te kennen, in acht genomen hebben..." en "Zie je wel dat wij ook iets kunnen..."... En het geld, wel we wachten nu op de overschrijving en de kinderen die meewerkten mogen zelf beslissen wat ze ermee gaan doen. Het gaat om een vijftiental kinderen... Het zal waarschijnlijk uitdraaien op een uitstapje, misschien ook wel naar een boekenwinkel waar ze ook toneel en poppekast geven en dat ze zelf nieuwe boeken voor de bibliotheek mogen kopen... Het gaat voor hen om veel geld, ... want de meeste van hun ouders verdienen nog niet in een maand werken 230 usd... Er was dus reden tot blijdschap en het deed echt deugd voor iedereen...

TER AANVULLING

In het volgend nummer gaan wij in op Inge's inleidende brief en de evolutie rond Fadcop en Pro-Pomasqui.

Taporì volgt daarbij samen met het personeel zijn eigen weg zowel qua financiële werking als qua inspiratie.

In verband met dit laatste zullen wij de intentieverklaring opnemen die door alle medewerkers niet alleen werd ondertekend maar die ook daadwerkelijk in het reilen en zeilen als achtergrondsteun fungeert: een mooie en vooral diepmenselijke tekst, stof tot nadenken voor al wie mensgebonden in het werk staat.

De Eerste Twee Maand Van 2002

Dag beste vrienden allemaal,

De eerste twee maanden van dit jaar zijn niet van de beste en mooiste geweest die we hier al beleefden..., buiten het bezoek van Agnes Bruneel en Noel Stockman natuurlijk, met wie we hier fijne dagen beleefden. Neen, jullie moeten niet schrikken hoor..., met onszelf, thuis in ons gezinnetje gaat het goed en in Taporì zelf eigenlijk ook... Maar toch... we zitten niet op een goede golf lengte :

Sinds ongeveer anderhalve maand heerst hier een serieuze griep epidemie, waar ook Agnes en Noel deelgenoot van werden en zo de Europese contreien bij hun terugkeer een nieuw virus gaven... Het erge van de epidemie is dat er tot nu toe al tien kinderen met zware longontsteking in het ziekenhuis lagen, waarvan er een kindje, Bryan Chavez, ook gestorven is. Het was een kindje met Downsyndroom en een waterhoofdje door hersenvliesontsteking bij zijn geboorte. Hij werd een jaar en drie maanden oud en woog nog 3500 gram toen hij doodging... Een lange lijdensweg voor hem en zijn ouders maar ook met vele lieve helpende mensen op zijn weg... Als dan uiteindelijk een kindje toch sterft, blijven alleen maar vele vragen : waarom, waarom, waarom...? En we kunnen ons alleen maar klein voelen... Ik gaf aan hen een tekening die Saulo en ik als trouwcadeau kregen van Els Vermandere. Ze had die gemaakt kort nadat haar eigen eerste kindje overleden was en droeg als titel "boodschap uit de hemel". Er was een engel die muziek maakte op getekend... Zo probeerden we het verdriet van zijn ouders te delen...

Ook een ander kindje met Downsyndroom dat acht jaar oud was, werd door een auto aangereden en was onmiddellijk dood... En we waren nog zo blij dat we vorig jaar geen enkel overlijden moesten optekenen in onze statistieken...

En in de v.z.w., Fadcop, waar Taporì legaal gezien deel van uitmaakt, zijn er grote problemen... die gelukkig maar Taporì

zelf niet raken. Eigenlijk is het een probleem tussen de v.z.w.hier ter plaatse, de FADCOP dus, en Pro-Pomasqui in Zwitserland, geleid door Toni Stebler. Deze laatste is een Zwitserse associatie die het geld voor de financiering van de drie andere projecten van de v.z.w., (het kinderdagverblijf, het beurzensysteem voor studerende kinderen en het herbebossingsproject), inzamelt en ter beschikking stelt... Het is teveel om jullie in twee zinnnetjes allemaal te vertellen wat er juist gebeurd is..., want we zijn er nu ongeveer een maand mee bezig. Maar de fundamentele problemen zijn eigenlijk de volgende : discussie over vormen van ontwikkelingssamenwerking en over vertrouwen en over cultuurverschillen...

Er zijn zoveel vormen om te helpen aan ontwikkeling. En vanuit Zwitserland werkt men nogal uit een hiërarchische positie en legde men alles op : Zwitserland dacht na, gaf opdrachten en de v.z.w. moest die uitvoeren... De mensen van hier moesten over alles toestemming vragen... en er werd geoordeeld naar zuiver Europese maatstaven en naar Europees model... Ook moest altijd bij elke activiteit en project duidelijk naar voor komen dat mensen van Zwitserland ervoor gezorgd hadden dat het project mogelijk werd... Dat alles werd, in naam van de financiële hulp, en zo ook complete afhankelijkheid, gedurende vele jaren verdragen... maar is nu eindelijk afgesprongen... De bemoeizucht, en nu geef ik ook zelf mijn oordeel, was te groot geworden... Het laaide in februari op tot heel hoge en vurige discussies en zelfs nu tot complete ruzie en beschuldigingen en aanklachten... Een heel hachelijke situatie dus... maar die naar mijn gevoelen de mensen van hier toch veel rijper zal maken en meer zelfwaardgevoel zal doen krijgen en geloof in eigen kunnen zal geven... Ik weet het maar al te goed... Ook hier zijn fouten gebeurd.. maar geen grote, en telkens was men bereid om uit zijn fouten te leren...

Ik wil jullie naar aanleiding van dit gebeuren nog eens in 't stille weg danken



De Eeste Twee Maand Van 2002 (2)

voor jullie volle vertrouwen dat jullie hier aan ons, en zo ik aan de Taporimensen, geven rond projectontwikkelingen en medezeggenschap op financieel vlak... Want ik denk dat alleen zo de mensen leren zelf verantwoordelijk te zijn en ontwikkelen zoals zichzelf denken dat het beste is, helemaal ingebed in de cultuur van hier... Ook wij kunnen leren uit wat allemaal gebeurd is... en vooral hier leren over hoe we iets niet moeten doen...

De financiële steun uit Zwitserland is dus volledig afgesprongen, en dat is jammer, want al die hulp, en het ging echt over heel veel geld, had toch een steun kunnen zijn tot daadwerkelijke ontwikkeling... en de financiële draagkracht van de mensen aan wie de projecten ten goede kwamen, is nog steeds heel klein... Jammer dus dat zoveel goede wil eigenlijk helemaal verloren ging en un omkeert in verbittering en ongenoegen... Nu, zoals ik al zei, raakt dit probleem helemaal niet aan de werking van Taporì, want we zijn binnen de v.z.w. altijd heel onafhankelijk gebleven, zowel op financieel als op organisatorisch vlak... Jammer dus... , want eigenlijk niemand heeft gehandeld met slechte bedoelingen..., maar wel zonder echt na te denken over "hoe" en "waarom" willen helpen...

De ideeën van de mensen van Taporì over echte en waardige vormen van ontwikkelingssamenwerking waren reeds op voorhand vastgelegd in een tekst : "Manifesto Taporì" genaamd. In een volgende Vogel geven we jullie de vertaling ervan... Ter bezinning en overweging dus...

Ik las ook een en ander over globalisering en anti-globalisering... Grote woorden, maar in feite is het daar waar we hier elke dag mee bezig zijn, over piekeren en nadenken ... zonder dikwijls klare antwoorden te vinden... De problemen tussen de v.z.w. en Zwitserland zijn ook hier niet v r e e m d a a n :
Ontwikkelingssamenwerking ...goed... maar

hoe... : Is het een product van een kapitalistisch neoliberal systeem, ... misschien zelfs om het geweten te sussen..., maar probeert men ondertussen een systeem, een manier van leven, cultuur en identiteit te kopiëren elders... omdat men ervan overtuigd is dat dit de beste en snelste manier is om uit de armoede te geraken ? Of willen we echt dat mensen zelf -ontwikkelen en geven we hen daartoe enkele middelen die zij echt niet hebben in handen... ? Laten we ieder volk "zelf-ontwikkelen" en zichzelf zijn zoals dat volk dat zelf wil ? Op het eerste zicht kan het een vraag zijn die gemakkelijk te beantwoorden lijkt... maar om het dan in de praktijk ook werkelijk zo te doen, is veel moeilijker... Een basisregel van de Vierdewereldebeweging en Taporì, waar we zelf ons denken en handelen op steunen, zegt eigenlijk ook hetzelfde : "Laat eerst de kleinste mensen, de meest hopeloze gevallen, de meest andere mensen aan het woord. Leer hen echt kennen en aanvaard hun ervaringen als een echte bron van kennis. Plaats die mensen telkens echt in het centrum... Laat hen zelf meedenken... mee oplossingen zoeken..." Ik moet toegeven dat het voor mezelf ook dikwijls moeilijk is om dit echt zo te doen, terwijl ik er wel van overtuigd ben dat het ook echt wel de juiste manier van doen is... Maar maar al te vlug denk ik dat ik goed hun leefwereld ken, en hun ideeën en denken kan verwoorden..., en dat het zo misschien rapper vooruit gaat..., maar is dat wel zo... ? Wie beter dan zichzelf kunnen dat waarachtig doen... ? ... Het is een lange weg om te gaan...

Nu, genoeg bedenkingen en hersenspinsels... Ik verveel jullie misschien wel met als dat gefilosofeer... , maar soms is het toch wel nodig eventjes stil te staan bij al die overwegingen... Als afsluiter geef ik jullie nog volgende verrassing :

Van mij, van ons allemaal, nog een lieve groet en tot schrijfs...

Inge

Een Dringend Verzoek: PAKJES. PAKJES en nog eens PAKJES

Er is nogal wat gerief dat bij Inge zou moeten geraken.....wat persoonlijke zaken en ook medicamenten.

Opsturen van pakjes via Minbuza is NIET MEER TOEGELATEN, zelfs ook niet meer voor het personeel van de ambassade zelf.....Wellicht een gevolg van de 11-septemberfeiten.

Doen we het langs de gewone weg?

Primo, dan kost het stukken van mensen (ong. 25€ of als we nog omrekenen 1000 BF per kilo) en

secundo, we zijn er helemaal niet zeker van dat 'geïnteresseerden' ook niet een deeltje van de inhoud voor zich houden....de 'douane' moet toch die inhoud controleren hé!!!!

Dus nogmaals een oproep.....

Wie kent personen of wegen waarlangs we een en ander kunnen meegeven.....

Het gaat steeds over open verpakking en Inge of iemand van de kennissen komt het geheel op de luchthaven of op een adres in Quito afhalen.....

Neem contact op met Inge's ouders (zie informatie op de laatste bladzijde)

Twee brochures over de projecten:

Voor geïnteresseerden en voor wie anderen wil wakker maken werden twee brochures samengesteld:

1. Tapani, Centro de Salud Integral, 20 bladzijden, met een schuchtere poging om ook wat te illustreren met foto's: een overzicht van Inge's werk, met een beetje voorgeschiedenis en momentopnamen, wat materiële en personele historiek, wat settling-historiek, het financiële reilen en zeilen, de toekomstprojecten, personalia en praktische gegevens.....9000kB, wat veel om door te mailen maar op het thuisadres van Inge altijd op te vragen.

2. Tapani als pilootproject voor de uitbouw van een Salud Integral, 11 bladzijden, waarin uiteengezet wordt hoe Inge's situatie momenteel is, hoe zij de toekomst ziet en wat de inhoud is van de studies 'Maestria en Salud Publica', 800kB en via mail opvraagbaar op edebrall@skynet.be of ook in uitprint te bekomen op Inge's thuisadres.



Agnes en Noël op reis in Ecuador

Uren kan ik vertellen over ons wedervaren in Ecuador waar mijn echtgenoot Noël en ik gedurende 18 dagen verbleven.

Inge Debrouwere is een dorpsgenote en vriendin die als dokter ruim 8 jaar geleden een medisch-sociaal project (TAPORI) startte in Pomasqui, een randgemeente van Quito. Wij logeerden bij haar gezin en trokken elke dag samen met haar op.

Om 6u30 uit de veren want om 7u45 stapten we met Inge en haar 3 kleine dochtertjes in de auto. Zelf wonen zij in Zambiza, een andere randgemeente van Quito. Zambiza is gescheiden van Quito door een enorme vuilnisbelt. Daar reden we elke dag over en raakten nooit uitgekeken op de 'activiteiten' die op dat vuil aan de gang waren.

Door Quito rijden is volgens Belgische milieunormen een aanslag op je gezondheid. De rook die de auto's, vrachtwagens en bussen verlaat is indrukwekkend van kleur en stank.

Als de kinderen elk hun bestemming gekregen hebben en wij in Pomasqui arriveren, zijn we 1 uur en 15 minuten onderweg. Aangekomen in TAPORI staan de moeders met hun kinderen Inge al op te wachten: 'Buenos dias doctora'. We piepen even binnen in de lokalen van het revalidatiecentrum(ke) waar 'Luz' en 'Jemena' (psychologen) aan het werk zijn met individuele- en groepsbegeleidingen van kinderen die omwille van diverse redenen gehandicapt zijn. Sommige kinderen zijn met bvb. hersenverlamming geboren (door slechte of geen begeleiding tijdens de geboorte), anderen raakten gehandicapt door accidenten (van het dak vallen gebeurt daar veel-, door de bus omvergereden, kindermishandelingen...) Op andere momenten van de dag is er een logopediste en een kinesist aan het werk met de kinderen. Er is ook 'Franklin', eveneens psycholoog, die naast individuele begeleidingen, ook thuisbegeleidingen doet.

In de keuken (mijn vertrouwd terrein, ik ben immers kokkin) vinden we 'Teresa' die elke dag enkele gezonde gerechtjes maakt met o.a. soja en fruit.

Eén van ons werkt mee in de keuken en de andere mag de doktersconsultaties bijwonen. In de keuken was zelfs ik een leerlinge en voerde braaf de werkjes uit

die me opgedragen werden. Elke patiënt die een doktersvisite wil, betaalt één dollar, niet aan doctora Inge, maar aan 'cocinera' (kokkin) Teresa. In ruil krijgen ze bvb. een glas versgemaakte sojamelk en een sojagebakje, of een glas meloensap en een handvol 'sojanootjes'. Op die manier is Inge zeker dat ze toch tenminste die dag een beetje gezonde voeding aan hun kinderen kunnen geven. De patiënten brengen nog een oude krant, tijdschrift of een stuk karton mee (de verkoop daarvan helpt bij het zoeken naar autofinanciering). Dan krijgen ze hun ticket voor een consultatie bij doctora Inge! En ik kan getuigen, het loont de moeite voor deze vrouwtjes die soms van uren ver komen en nog uren moeten wachten met hun zieke of probleemkinderen. Het geduld en de liefde waarmee Inge met deze mensen omgaat, kent zijn voorgaande niet. Haar empathisch vermogen is zeker één van haar troeven. Ondanks het feit dat Inge een blonde 'gringa' (buitenlandse) is, zien de mensen die gebruik maken van de diensten van TAPORI haar heel graag.

Dat is misschien één van haar drijfveren: zien dat ze de mensen een stukje kan vooruit helpen, dat deze mensen, door het hele Tapori-project, een beetje gezonder, meer zelfredzaam, wat zelfzekerder kunnen leven.

In haar consultaties ontmoet ze uiteraard nog veel ongeletterde vrouwen. Op die manier is nog een onderdeel van het project gegroeid, nl. het 'Volwassenen-schooltje'. Elke avond van 18 uur tot 20 uur komen jongeren en volwassenen leren lezen en schrijven. In drie jaar kunnen ze, dankzij de medewerking van het Ecuadoraanse ministerie van onderwijs, hun getuigschrift voor de lagere school behalen. De onderwijzeressen die er werken worden door het ministerie betaald. Dit projectonderdeel is op die manier ook zelfbedruipend. Als klaslokalen gebruiken ze: de wachtzaal van Inge (1ste en 2de leerjaar), de gang (3^{de} en 4^{de} leerjaar) en het bibliotheekje (5^{de} en 6^{de} leerjaar).

Het bibliotheekje is ook een onderdeel dat van onderuit gegroeid is. Je kan dit niet vergelijken



Agnes en Noël op reis in Ecuador(2)

met onze uitleenbib! Het is een kinderbib waar kinderen hun huiswerk komen maken onder begeleiding en boeken mogen lezen en consulteren tijdens de openingsuren. Ook kleuters komen er en worden er geholpen bij de voorbereiding op het eerste leerjaar. Tapori gaf zelfs een heus boek uit (à la Doremi) met allerlei kleur-, teken-, lees-, raad- en puzzelspelletjes en oefeningetjes. Een tweede bibliotheekje werd geïnstalleerd in Inge's dorp Zambiza, met name in een vrijgekomen ruimte in het ouderlijk huis van Saulo, Inge's man. Er is nog een rondreizende bib, waar Gerardo en zijn vrouwtje Yvonne, tijdens vakanties mee rondtrekken en op verschillende locaties allerlei creatieve activiteiten doen met de kinderen uit de minder herbergzame buurten.

Een voor ons heel beklijvende belevenis waren de huisbezoeken die we met Inge deden. Je kan je niet voorstellen hoe sommige mensen leven. Bij gebrek aan voldoende ruimte moeten ze overdag wel buiten leven (tussen de vliegen en insecten en de honden met hun vlooiën). De moeder van de zieke en gehandicapte Luis-Eduardo bood ons hun blijkbaar- enige stoel aan. Na een kwartier toverde ze nog een soort stoel te voorschijn, zodat ook mijn man zich kon neerzetten. Dan pas voelden wij ons klein en schaamden wij ons dat we blank waren en een groot gestalte hadden en dat wij wél geld hadden voor stoelen en de nodige medicamenten voor onze zieke kinderen.

Op een avond, we waren moe en lagen languit in de zetel, werd er bij Inge thuis op de deur geklopt. Een kind vroeg aan de doctora dringend te komen want de mama was zo ziek. Na een paar seconden stond Inge al klaar met de dokterstas in de hand. «Ga je mee » zei ze. Het was slechts een paar minuten stappen en we stonden in zo'n huis (dat ze wel met vier gezinnen delen) in de leef-, woon-, en slaapkamer van het gezin. In deze ruimte van niet groter dan drie op drie meter, lag de moeder doodziek op het bed te kreunen « *quiero morir* » (ik wil sterven). Ik kan niet vertellen wat toen door mij ging, maar één gedachte hield aan: «Hoe kunnen die mensen (gezin met 2 kinderen en een grootmoeder) hierin leven?» Wat me in dit geval en telkens weer opviel, is de eenvoud en de liefde die van

Inge uitgaat in haar contacten met de bevolking. Dankbaar om het respect dat ze van Inge krijgen noemen de mensen haar soms heel vertrouwd en charmerend « *doctorita* » (doktoresje). Op woensdag zijn er geen consultaties en dan gingen we met Inge op stap. Dit is haar dag om alle soorten bezoeken af te leggen om bvb. financiën te krijgen voor het project. Soms is het een lopen van Pontius naar Pilatus, maar het moet! Vandaag stond op het programma: het bisdom (bisschoppenconferentie), waar ze nog geld beloofd was voor medicamenten voor de volksapotheek, naar de bank, naar de Belgische ambassade (een chique buurt waar je permanent op je hoede moet zijn voor 'creatieve' dieven), naar de 'Fundacion Hermano Miguel' waar het rolstoelatelier ondergebracht is dat destijds door Inge is opgestart. De rolstoel die ze moesten aanpassen voor Luis-Eduardo was nog niet klaar. Noël schoot in actie en hielp de technici met raad en daad. En waarlijk, na een uur kregen we de rolstoel mee. Op zo'n dagen herken je het verschil tussen de Westerse en de Zuiderse leefgewoonten. Maar we doen toch voort; dat is Inge's motto : "stillekes voortdoen!"

Zoals voor onze reis afgesproken met Inge zou ik een koortje voor de volksvrouwtjes starten. En waarlijk er kwamen toch heel wat mensen (vooral vrouwen en kinderen en een paar zeldzame mannen !) af naar de eerste repetitie! Het was voor mij een hele ervaring om enkele liederen aan te leren uit mijn eigen Latijns-Amerikaans repertorium en dit aan échte Latina's! Ze zongen uit volle borst en volgden goed mijn manier van dirigeren (lees : gesten maken!) De tweede repetitie konden we al waardig in twee stemmen zingen. Ze gaan nog niet zo gauw een tournee in België kunnen maken, maar ze amuseren zich, al was het maar om even hun miserie te vergeten. Dit kon ik al merken toen ze na de repetitie, het Taporigebouwtje zingend verlieten, sommigen arm in arm « ... *Que lindo es vivir para amar, que grande es tener para amar* . »



Agnes en Noël op reis in Ecuador(slot)

of « . Decolores se visten los campos en la primavera... » of « A todos todos bienvenidos, bienvenidos... »
Gelukkig is er Sarah, vriendin van mede-Tapori-coördinatrice Alicia, die het koor nu verder leidt en volgens de laatste berichten gaat het goed in het Taporikoortje!

In het weekend maakten we het woord 'vakantie' tot realiteit. Dan gingen we op stap met het hele gezin. We bezochten o.a. de warmwaterbaden van Papallacta. Dit was een ongelooflijke weldaad voor lichaam en geest!

Omdat we het niet konden laten bezochten we een ander interessant project in Tocachi, vele jaren geleden gestart door een Duitse vrouw. Een project dat goed uitgebouwd is en waar Inge van droomt om ook dergelijke activiteiten in Tapori te kunnen realiseren! De grote voedsel- en artisaanmarkten waren mijn favorieten. Die bezochten we in Otavallo en Saquisilí. Een bijzonder kleurrijk gebeuren waar je ogen voor te kort hebt. Als we onze dia's bekijken brengen we die hele sfeer weer met alle plezier tot leven.

In die 18 dagen leerden we een aantal mensen kennen, o.a. de mensen die in Tapori werken. Ze zijn echt goede medewerkers en doen hun job met liefde. Ze worden ernstig genomen en voelen zich een deel van Taporí. Er is tijd en aandacht ook voor hun persoonlijke problemen. Geen wonder dat ze in Taporí een tweede thuis vinden, een hart en een ziel.

De schoonouders van Inge wonen vlakbij en uiteraard konden wij hen meermaals ontmoeten. Zelf was ik benieuwd naar de echte roets van Saulo. En zie, wij ontmoetten een bejaard koppel dat de hele dag nog in de weer is om te voorzien in de nodige inkomsten (kippen kweken en wat wroeten op het land), de zorg voor de kleinkinderen die in en rond het huis mogen ravotten. Van hen kregen wij bij ons afscheid een paar zakken 'boomtomaten' mee naar huis. Dit zijn typische vruchten die eerder tot fruitsap geperst worden. Ook Felicitá (Tapori-verpleegster en rechterhand van Inge) bedacht ons met een fruitig geschenkje bij ons vertrek: een hele (was)mand fruit (vooral maracuja's,

mango's en 'vleesbananen') Dit gaf ons gewetensproblemen. We waren vertederd door die geschenken, maar via de USA mogen er geen fruit of voedingswaren getransporteerd worden. De controles in de luchthavens waren zeer drastisch : minstens 1 van de 4 valiezen werden grondig gecontroleerd, verschillende keren werden we gefouilleerd, bevel tot uitdoen van de schoenen en maar inspecteren, zich druk maken over een simpele nagelknijper in de handbagage, zelfs het doosje inlegkruisjes onderging een speurbeurt!

Toch waagden we het erop een aantal mango's, maracuja's en ananassen goed verpakt in onze bottines en schoenen te stoppen. De boomtomaten konden we ook veilig op(ver)bergen. Op die manier konden we thuis toch nog letterlijk een stukje Ecuador smaken! En de douane heeft de valiezen met fruit lekker laten passeren!

Vandaag zijn we reeds twee maand op Belgische bodem en onze gedachten zijn nog heel vaak in Ecuador. Ons verblijf ginder zal ons leven verder beïnvloeden, zoveel is zeker. Mijn plannen? Wel over twee jaar wil ik zeker terug, maar eerst mijn 'Spaans' nog wat bijschaven. 'Vamos a hablar en el idioma de los Lationos! Primera leccion:!!'

Wie meer wil horen over Ecuador of over het project TAPORI kan ook onze dia's zien. Saludos a todos y hasta pronto!

Agnes Bruneel

Overheulestraat 56 - 8560 MOORSELE
TEL/FAX : 056.41.03.88
e-mail: n.stockman@pi.be

Vragen of opmerkingen bij

De ouders van Inge:
Etienne en Brigitte Debrouwere-Allegaert
Olmenlaan 30
8560 Moorsele

Telefoon: (056) 41 43 68
NIEUW EMAIL ADRES
E-mail: edebrall@skynet.be

HOE INGE CONTACTEREN ?

Per brief/post

Alleen nog met de klassieke post:
Inge Debrouwere/Saulo Diaz
Zambiza
Quito
Ecuador

Telefoon/Fax/Email

Tel en Fax 00 59 32 288 62 29
debringe@uio.satnet.net

Maar denk eraan: in Ecuador is het tijdens onze zomertijd 7 uur vroeger dan bij ons en in de wintertijd 6 uur vroeger. 's avonds laat bellen is dus het beste.

Let wel: frankeren als Belgisch posttarief (post via de ambassades)
Alleen brieven !! Andere zaken worden verzonden, maar aan U gefactureerd aan 800 Bef.. Als U dit toch wil doen: vermeldt dan op het pakje: "port aan afzender aan te rekenen". U ontvangt dan een factuur.

Websites:

<http://fly.to/vogelvanpapier>
<http://www.ecuador.org/news.htm>



**Kontinenten heeft de fiscale
attesten voor 2001
verspreid.
Wie nog vragen heeft
neemt best contact op met
Etienne Debrouwere**



FINANCIËLE STEUN

Met fiscaal attest
(vanaf 30€, verspreid over één of meer
giften in hetzelfde jaar) :

– Via Kontinenten:

000-0718676-03
Doorniksesteenweg 149
8500 Kortrijk
Vermeldt: Inge Debrouwere Ecuador
(Kontinenten stort het volledige bedrag door)

Zonder fiscaal attest :

083-2520839-06
Inge Debrouwere
Moorsele
Vermeldt: Project Tapori